

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Édes Balázs Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Édes Balázs ügyvéd) által képviselt felperesnek - a Rafay Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Rafay Krisztina) által képviselt alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. május 16. napján kelt 2.P.27.393/2010/24. számú ítélete ellen a felperes részéről 25., alperes részéről 27. és 30. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperes marasztalását 5.498.000 (ötmillió-négyszázkilencvennyolcezer) forintra és kamataira az első fokú perköltséget 274.900 (kettőszáznegyvenkilencezer-kilencszáz) forint + Áfa, valamint 329.900 (háromszázhuszonkilencezer-kilencszáz) forint mértékre felemeli.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 134.950 (százharmincnégyezer-kilencszázötven) forint + ÁFA, valamint 220.000 (kettőszázhuszezer) forint mértékű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Felperes a módosított keresetében 5.498.000 forint és 2010. április 10. napjától számított, Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamata megfizetése kérte kötelezni az alperest, a Ptk. 318., 339. és 474. § alapján, figyelemmel a 305., 310. és 340. §-ban foglaltakra is.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta, vitatva a kereset jogalapját.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2.749.000 forintot és ennek 2010. április 10. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt mértékű kamatát, valamint 164.900 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a peres felek ügyvédi munkadíj költségüket maguk viselik.

Az ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a peres felek között 2002. január 1. napján írásban megbízási szerződés jött létre, amelynek alapján a felperes által rendelkezésre bocsátott alapbizonylatok alapján a székhelyén az alperes könyvelési feladatok elvégzését, év közben kötelezően benyújtandó bevallások benyújtását, a bérszámfejtés összesített adatai alapján bevallások elkészítését, valamint az év végi adóbevallás és mérlegbeszámoló összeállítását vállalta el emellett, hogy az adóhatóságnál ügyintézés céljából is eljár. A rendelkezésre álló bizonyítékok, így az adóhatósági eljárás iratai alapján az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy az alperes által készített adóbevallás nem felelt meg a jogszabályoknak, azaz az alperes teljesítése hibás volt. Mivel felperes adóköteles gazdasági tevékenységet nem folytatott 2003., 2004. évben és 2005. első három negyedében, úgy kellett tekinteni 2004. január 1-jétől, az Áfatv. ilyen tartalmú változásától, hogy beruházást adómentes tevékenységhez hozta létre, ezért az áfa-t 2004. január 1-jétől nem vonhatta le, mivel nem élt az adózás választásának jogával. Az alperes számára nyilvánvalónak kellett lenni, hogy milyen bevétele van a felperesnek és az honnan származik, észlelnie kellett volna, hogy bérbeadás történt, ami adómentes. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az alperes a bérbeadásról való tudomásszerzést követően nem úgy járt el, ahogy elvárható. A tájékoztatás időpontja és mikéntje ebben a tekintetben irreleváns, mivel a számla átadásával az alperes a bérbeadásról mindenképpen tudomást szerzett. A felperesnek más ingatlana nem volt, a számlák pedig egyértelműen üzem- és irodabérletet tartalmaztak. Az alperes által elkészített bevallásokból pedig két közigazgatási és bírósági eljárást követően kétségtelenül bebizonyosodott, hogy nem voltak megfelelők. A 2007/58. adózási kérdésben kifejtett szakmai álláspontot mindenben elfogadta és ennek alapján rámutatott, hogy miután 2005. IV. negyedévben, illetőleg 2006. év elején az áfa-bevallás készítésekor ismertté vált, hogy a felperes 2005-ben tárgyi adómentes tevékenységet végzett és nem választott adófizetési kötelezettséget, az alperesnek az előző időszakban levonásba helyezett adót korrigálnia kellett volna az Áfatv. 39. § (1)-(2) bekezdés alapján. A 2005. IV. negyedévi bevallás benyújtását megelőzően észlelnie kellett volna, hogy áfa-mentes helyett áfa-s számlát bocsátott ki a felperes, tisztáznia kellett volna, hogy ennek mi az oka és választottak-e adófizetési kötelezettséget, és így kellett volna benyújtania a 2005. IV. negyedévi bevallást vagy azt utólag korrigálni. Az alperestől mint könyvelőtől és bevallást készítő személytől tehát egyértelműen elvárható lett volna annak felismerése, hogy a bérbeadás tárgyi áfa-mentes tevékenységnek minősül. Ennek alapján pedig az alperes nem járt el a tőle elvárható gondossággal, amikor a 25%-os ÁFA-val kiállított számlák tekintetében azokat automatikusan lekönyvelte és a bérbeadás tekintetében nem érdeklődött teljes körűen a felperesnél, hogy az mire vonatkozik. A hibás bevallás miatt adóhiány keletkezett, amelynek késedelmes megfizetése

miatt 50.000 forint pótlékot számítottak fel, az adóbírság kiszabása pedig az adóhiány és a jogosulatlan visszaigénylés miatt történt 384.000 forint, illetőleg 5.064.000 forint összegben. Az okozati összefüggést így megállapította és az összecszerűséget is igazoltnak vette az elsőfokú bíróság. Az alperes 2013. május 16. napján előterjesztett nyilatkozatát és bizonyítékait mint elkésetettet a Pp. 3. § (4) bekezdése és 141. § (6) bekezdése alapján mellőzte. Erre is figyelemmel úgy találta, hogy az alperes nem bizonyította, miszerint a hibátlan teljesítés érdekében úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A felperes közrehatását pedig alperesnek kellett volna bizonyítani. A Ptk. 340. § (2) bekezdés alapján a felperes terhére értékelte azt a tévedést, hogy a bérleti díj vonatkozásában áfa-s számlát bocsátott ki, holott nyilvánvaló volt, hogy általános adózást nem választottak, a bérbeadás tekintetében áfa-mentesek. Ezt a felperesi magatartást az alperes megtévesztésére alkalmasnak tartotta. Az együttműködési és tájékoztatási kötelezettségnek fokozott jelentőséget tulajdonított. Rámutatott, hogy a felperes akkor sértette volna meg a kárenyhítési kötelezettségét, ha a korábbi eljárásokban meg sem kísérelte volna a jogorvoslatokat kimeríteni. Az elsőfokú bíróság tehát arra a következtetésre jutott, hogy az alperes hibás teljesítése folytán kára keletkezett a felperesnek, amely a másodfokon kiszabott adóbírságban és késedelmi pótlékban realizálódott. A kár bekövetkezésében ugyanakkor a felperes is közrehatott a téves számlázással és a nem kielégítő tájékoztatással. Az alperes kötelezettsége lett volna a téves számlázást észlelni, felhívni a felperes figyelmét, hogy nem választottak általános szabályok szerinti adózást. Nem volt azonban feladata az adótanácsadás és külön meghatalmazás hiányában nem járhatott el adóhatóság előtt sem. A felperesnek külön megbízást kellett volna adnia az alperesnek a változás bejelentés megtételére. Mivel a kár bekövetkezése az elsőfokú bíróság megítélése szerint mindkét fél magatartására visszavezethető, amelyben az egyes jogellenes magatartások egymásra épülnek, és azok együtt hatása folytán állt elő a kár, úgy ítélte meg, hogy a felek között 50-50%-os kárviselés alkalmazása áll összhangban felróható magatartásukkal. Így az előterjesztett követelés fele részében, 2.749.000 forintban marasztalta alperest kártérítés jogcímén.

Az első fokú ítélet ellen a felperes és az alperes élt fellebbezéssel.

A felperes a fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, keresetének megfelelő döntés meghozatalát kérte. A kármegosztást alaptalannak, jogszabálysértőnek tartotta. Álláspontja szerint az őt ért kár felmerülte egy jogi aktusra, a hibás tartalmú, alaptalan, áfa-visszaigénylést tartalmazó adóbevallás elkészítésére és adóhatósághoz történő benyújtására vezethető vissza. Az áfa-bevallás hibás volt, alaptalan áfa-visszaigénylést tartalmazott, mellyel követlen ok-okozati összefüggésben merült fel a kára. Maguk a számlák is az alperes közreműködése, szakmai ellenőrzése alatt kerültek kiállításra. Az adóhatóság a bírságot azért szabta ki, mert olyan bevallást nyújtott be az alperes közreműködésével, amely alaptalan áfa-visszaigénylést tartalmazott, tehát a bírság oka csak és kizárólag az alaptalan áfa-visszaigénylést tartalmazó adóbevallás volt. Álláspontja szerint az alperest terhelte a bizonyítás a téves ügyvezetői tájékoztatás körében, aminek nem tudott eleget tenni állításait maga sem tartotta fenn határozott formában a szembesítés

során. Az ügyvezetői tájékoztatás tartalmától és teljeskörűségétől függetlenül is megállapíthatónak tartotta, hogy a bevallás helyes elkészítéséhez az alperes rendelkezésére álltak a szükséges okiratok és adatok. A bevallás alapjául szolgáló bizonylatok, így a bérleti szerződés és a számlák tartalma alapján az alperes számára egyértelműnek kellett lennie, hogy nem készíthető áfa-visszaigénylést tartalmazó bevallás. Az alperes a bevallást nem a vonatkozó hatályos jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően készítette el, amivel jelentős kárt okozott neki, ezért az alperes teljes kártérítési felelőssége fennáll.

Az alperes a fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását, másodlagosan az ítélet Pp. 252. §-a alapján történő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását kérte. Vitatta továbbra is a kereset jogalapját. Állította, hogy a felperes adóhatósági marasztalására elsősorban nem az ő hibás teljesítése, hanem az adóhatóság és felperes súlyos mulasztásai, jogsértései adtak okot. Utalt az adóhatósági megállapításokra és álláspontjának alátámasztására csatolt egy szakmai állásfoglalást, amely felkérésére az első fokú ítélet meghozatalát követően készült. Rámutatott arra ezen túlmenően, hogy az általa képviselt szakmailag helyes álláspontot a felperes csak a megismételt adóhatósági eljárás első fokú határozata elleni fellebbezésében adta elő, amennyiben azonban a helyes álláspontot a felperes még határidőben előterjesztette volna, úgy az adóhatóság jogszerűen eljárva nem állapított volna meg adóhiányt, ezzel összefüggésben adóbírság, valamint pótlék kiszabására nem kerülhetett volna sor. Mindezek kiemelésével álláspontja szerint nem az ő hibás teljesítése, hanem a felperes jogsértő mulasztásai, illetve az adóhatóság nem megfelelő eljárása vezettek a felperes kára bekövetkezéséhez. Vitatta szerződésszegését, a hibás teljesítés és a kár bekövetkezése közötti okozati összefüggést. Megítélése szerint a fellebbezéséhez csatolt szakmai állásfoglalás is megerősíti a felperes kárenyhítési kötelezettségének súlyos megszegését; nem csupán a tájékoztatási kötelezettség elmulasztásával, hanem az adóhatósági eljárásban elkövetett jogsértéseivel és mulasztásaival is közrehatott felperes a kár bekövetkezésében és a kár mértékében. Hangsúlyozta, hogy amennyiben a felperes az első fokú adóhatósági határozatot egyáltalán nem fellebbezte volna meg, úgy az adóbírság összege 1.725.000 forint lett volna, melynek alapján a Ptk. 340. § szerinti kárenyhítési kötelezettségének a felperes nyilvánvalóan nem tett eleget. Ezért a Ptk. 340. § második mondata értelmében a felperest ért kárból 1.725.000 forint összeget meghaladó kár megtérítésére alperes semmilyen körülmények között nem kötelezhető. Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a 2013. május 14. napján előterjesztett beadványában foglalt teljes érvelését figyelmen kívül hagyta, melyet súlyos eljárási hibának minősített. A korábban a bíróság rendelkezésére álló okiratok tartalmát emelte ki, amelyeket a bíróság hivatkozás nélkül is köteles lett volna figyelembe venni.

A felperes fellebbezési ellenkérelme a fellebbezési kérelmének helyt adás hiányában az első fokú ítélet helybenhagyására irányult. Az alperes által a fellebbezéséhez csatolt okirat figyelmen kívül hagyását kérte a Pp. 235. § (1) bekezdésbe ütközés folytán. Továbbra is fenntartotta, hogy kárenyhítési

kötelezettségének eleget tett. Hangsúlyozta, hogy nem a számla kiállításával okozati összefüggésben marasztalta az adóhatóság.

Az alperes fellebbezését fenntartva fellebbezési ellenkérelmében a felperes fellebbezése tekintetében az ítélet helybenhagyását indítványozta. Rámutatott arra, hogy nem adótanácsadó, ilyen tevékenységre megbízása sem volt a felperestől. Megítélése szerint a számla kiállításának körülményei a felelősségét kizárják és a felperes volt az, aki nem tett időben nyilatkozatot az adóeljáráásban.

A felperesi fellebbezés alapos, míg az alperesi fellebbezés nem alapos.

Az alperes fellebbezéséhez csatolt okirat a Pp. 235. § (1) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban nem volt figyelembe vehető. Az alperes nem volt elzárva az elsőfokú eljárásban attól, hogy szakmai véleményt tartalmazó okiratot beszerezzen és azt csatolja állítása, illetőleg jogi álláspontja alátámasztására. Mindezek alapján a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel ez nem minősül olyan új bizonyítéknak, amelyhez kizárólag az első fokú ítélet meghozatalát követően juthatott az alperes. A másodfokú bíróság ugyanakkor rámutat arra, hogy ezen okirat tartalma nem tényközlő, hanem feltételezéseken alapuló szakmai álláspontot tartalmaz, amelyre (önmagában) kétséget kizáró tényállás akkor sem lenne alapítható, ha e bizonyíték figyelembevételét az említett eljárási rendelkezés nem zárná ki.

Helytállóan hivatkozott arra a fellebbezésében az alperes, hogy a 2013. május 16. napján előterjesztett nyilatkozatát és bizonyítékait az elsőfokú bíróság alaptalanul mellőzte. E beadvány lényegében az alperes elsőfokú peres eljárásban tett korábbi nyilatkozatait összegzi. Az a 2013. május 16. napján tartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság rendelkezésére állt. A Pp. 141. § (6) bekezdés alkalmazásának nem az az egyedüli feltétele, hogy a fél a bíróság felhívására határidőben nem terjesztette elő pl. a nyilatkozatát, hanem azon törvényi fordulatból, hogy bevárása nélkül határoz a bíróság, az is követelmény, hogy e jogkövetkezmény levonásáig ne kerüljön előterjesztésre. A jelen esetben azonban az elsőfokú bíróságnak a tárgyaláson már rendelkezésre állt az alperes késedelemmel előterjesztett beadványa, így annak figyelembe vétele nem eredményezte volna az eljárás elhúzódását. Ezért a Pp. 141. § (6) bekezdés alapján annak figyelmen kívül hagyására nem volt eljárási lehetősége a bíróságnak.

Ugyanakkor ez az eljárási szabálysértés a jogvita érdemi elbírálására kihatással nem volt. Az alperes már korábban is előterjesztette mind a jogalap, mind az összecszerűség tekintetében a részletes ellenkérelmét, kifejtette jogi álláspontját, és az elsőfokú bíróság az ellenkérelemre is figyelemmel hozta meg érdemi döntését, ítéletének indokolásában ki is tért az alperes védekezésére. A jogvita érdemi elbírálásához valamennyi bizonyíték rendelkezésre állt, a feleknek további érdemi bizonyítási indítványa nem volt, lényegében a fellebbezésük a rendelkezésre álló bizonyítékok elsőfokú bíróság általi mérlegelését támadta. Mindezek alapján a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdés alkalmazásának, azaz az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésének és az elsőfokú tárgyalás megismétlésének indoka nem volt.

Az nem volt vitatott, hogy a felperes és az alperes között könyvelési, illetőleg adóbevallás benyújtási tevékenységre megbízási szerződés jött létre és volt hatályban a per tárgyát képező időszakban. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg a megbízási szerződés tárgyát, tartalmát, ezen belül is az alperes szerződéses kötelezettségeit. A megbízási szerződés tartalma alapján, a rendelkezésekre álló bizonyítékokból okszerű következtetést vont le az elsőfokú bíróság arra, hogy az alperes hibásan teljesített, és a hibás teljesítéssel okozati összefüggésben következett be a felperes kára. Így az alperes kártérítési felelősségét a Ptk. 318.§ (1) bekezdés alapján a 339.§ (1) bekezdés szerint megalapozottan állapította meg. E körben a másodfokú bíróság maradéktalanul osztotta az első fokú ítélet indokolásában foglaltakat.

Ugyanakkor a kármegosztás alkalmazására alapot nem látott a Fővárosi Ítéltábla. Tény, hogy a felperes az alperest nemcsak a könyveléssel bízta meg, hanem az adóbevallás elkészítésével is. A könyvelés és az adóbevallás elkészítése szempontjából releváns kérdésekben a szakértelem az alperes oldalán állt fenn, ez pedig független attól, hogy az alperes adótanácsadó volt-e, illetőleg ilyen tevékenységre megbízást kapott-e. A felperes ténylegesen nem tanácsadást kért adóügyben az alperestől, hanem az alperes megbízása arra irányult, hogy az adott könyvelési adatok alapján - amely könyvelési tevékenységet maga az alperes végzett - készítse el az adott év adóbevallását is. Ebből pedig az következik, hogy az adózás szempontjából releváns tényeket, körülményeket, illetőleg az adóbevallás elkészítéséhez szükséges releváns tényeket az alperesnek ismernie kellett a könyvelési feladatának elvégzésére is figyelemmel. Ehhez képest az alperest a megbízójával szemben tájékoztatási kötelezettség terhelte. Amennyiben nem állt rendelkezésre kellő adat vagy azok hiányosak, illetve ellentmondásosak voltak, a megbízási szerződés teljesítésében való együttműködési kötelezettség körében az a kötelezettség is terhelte az alperest, hogy további felvilágosítást kérjen, illetve igényelje az esetleges hiányzó iratok, adatok rendelkezésére bocsátását.

A rendelkezésre álló adatok szerint a felperes az adóbevallás elkészítését megelőzően az adott adóévre vonatkozóan állított ki áfa-s számlát, amelyet az alperes rendelkezésére is bocsátott. A kiállított számla tartalma alapján az alperes számára egyértelmű kellett legyen, hogy azok az építményre vonatkoznak, és így építmény bérbeadására vonatkozóan a felperes ÁFA-s számlát bocsátott ki. Tény, hogy a felperesnek egy ingatlana és egy beruházása volt, és hogy az adott adóévben és a korábbi években sem foglalkozott bérbeadással. Tehát az alperesnek, amennyiben kétsége volt, hogy a számlák ténylegesen mire vonatkoznak, e körben a Ptk. 476.§ és 477.§ (2) bekezdés alapján haladéktalanul kérdést kellett volna intéznie a felpereshez, illetve az áfa szabályok alapján tájékoztatnia a felperest és ehhez képest kérni a felperes utasítását. Az alperesnek a felperes addigi áfa-mentes tevékenységéről tudomása volt, ezért a felperesnél rá kellett volna kifejezetten kérdeznie, hogy az áfa-s számla kibocsátásával mit kívánt a felperes elérni, illetőleg, hogy az áfa-mentesség vonatkozásában - amennyiben a továbbiakban bérbeadással foglalkozik - bejelentést tett-e, illetőleg, hogy

mindehhez képest nem kívánja e korrigálni a számlát.

Az adóeljárás iratai alapján tény, hogy az adóhatóság általi adóbírság és adópótlék kiszabásának indoka nem az áfa-s számla kiállításának ténye volt, hanem az, hogy a számla alapján áfa-t igényelt vissza a felperes, amelyre törvényi lehetősége nem volt. Ezért önmagában az, hogy a felperes ÁFA-s számlát bocsátott ki a felperes által érvényesített kár bekövetkezésére (adóbírság, adópótlék kiszabására) nem hatott ki.

Az alperes számára ismertek voltak a felperes bevételei, tehát az, hogy egy ingatlana volt, azon termelő tevékenységet nem folytatott. Az alperes évek óta végezte a felperes könyvelését, és így mindezen adatok birtokában volt. Az alperesnek mind a könyvelés, mind az adóbevallás elkészítéséhez a vonatkozó törvényekről ismerettel kellett rendelkeznie. Így számára ismert kellett legyen, hogy a felperes vonatkozásában az áfa-mentesség fennáll-e, és ehhez képest az Áfatörvény akkor hatályos rendelkezései szerint lehetőség volt-e az áfa-s számla elszámolására, és ennek alapján a felperes számára a számlában egyértelműen feltüntetett tevékenységre áfa visszaigénylésre.

A per tárgyát képező adóévre hatályos Áfatörvény 30. § (1) és (2) bekezdése alapján: ha az adóalany adómentes tevékenységet folytatott, majd az általános szabályok szerinti adózást választja, akkor változásbejelentési kötelezettsége volt, amelyet az adózás rendjéről szóló törvény szerint kellett teljesítenie. Ennek értelmében a felperes bejelentési kötelezettséggel is élhetett volna.

Mindezek alapján az alperesnek a fenti körben való tájékozódását követően lett volna megalapozott szakmailag az áfa-s számlák elszámolása, illetőleg annak alapján az adóbevallás benyújtása és így adó visszaigénylése.

A felperes kára abból származott, hogy áfa-t igényelt vissza, amelyre azonban az adó jogszabályok szerint nem lett volna lehetősége, azaz a kára azzal áll közvetlen okozati összefüggésben, hogy az alperes az adóbevallást a rendelkezésre álló adatok birtokában, de azokat nem az adózási jogszabályokkal összhangban, helytállóan értelmezve készítette el, és olyan áfa-t igényelt vissza, amelyre nem volt lehetőség. A szakértelem az alperes oldalán állt fenn. A rendelkezésre álló adatoknak az esetleges kétségessége, ellentmondásossága az adóbevallás megfelelő benyújtásához az alperes számára felismerhető kellett legyen és az alperes e körben bizonyítottan nem tárta fel az ellentmondás okát, illetőleg nem hívta fel kellően a felperes figyelmét, bár még az adóbevallás elkészítése előtt mindennek tisztázására lehetőség lett volna. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat e körben okszerűen értékelte a vonatkozó és helytállóan felhívott adójogszabályokra tekintettel. Az alperes részéről az áfa visszaigényelhetősége vonatkozásában a felperes megfelelő tájékoztatásának megtörténte nem volt kétséget kizáró módon bizonyított. A felperes kára az alperes tevékenységével, azzal okozati összefüggésben következett be, hogy az adóbevallást a felperesre vonatkozó adózási szabályoktól eltérően készítette el.

A laikusnak tekintendő felperes oldalán olyan magatartás, amely közrehatott volna a kár bekövetkezésében, nem volt megállapítható. Az a tény, hogy a felperes az

adóhatósági eljárás során miként járt el, közvetlen okozati összefüggésbe az adóbírsággal és az adópótlékkal nem hozható. Az, hogy az adóhatósági eljárásban az első fokú határozat elleni fellebbezés milyen eredményt hozott, nem a felperes magatartására vezethető vissza. A felperesnek az a magatartása, hogy az adóhatóság által kiszabott bírság és pótlék alóli mentesülése érdekében fellebbezett, a kárt enyhítő magatartásnak tekintendő, a fellebbezés eredménye nem róható a terhére. Az alperesnek a felperes adóhatóság előtti eljárásával kapcsolatban tett előadása, hivatkozása a kárviselésre érdemi kihatással nem volt. Mindezek alapján a másodfokú bíróság megítélése szerint a felperes oldalán kárenyhítési kötelezettség elmulasztása nem volt megállapítható, kármegosztásra kellő alap nem volt. Az alperes szerződésszegéssel okozott kár jogcímén a felperes keresetében érvényesített és igazolt teljes kárát köteles megfizetni.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek értelmében a Pp. 253. § (2) bekezdés szerint a felperesi keresetnek helyt adva a marasztalási összeget a keresetnek megfelelően felemelte.

A felperes keresete és fellebbezése is megalapozott volt, ehhez képest a felperes teljes egészében pernyertes lett, így a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kellett határozni a perköltség viseléséről. A felperest ügyvéd képviselte, így a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) bekezdés, 4/A. § (1) bekezdés alapján határozta meg a másodfokú bíróság a felperest képviselő ügyvéd első- és másodfokú munkadíját. Ezt meghaladóan a felperesnek költsége az elsőfokú eljárásban a lerótt kereseti illeték, míg a másodfokú eljárásban a lerótt fellebbezési illeték volt.

Budapest, 2014. szeptember 4.

. Németh László s.k.

a tanács elnöke

. Merőtey Anikó s.k.. Molnár Ágnes s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

ódi Zsuzsanna
tisztviselő